

Las Calles, Valle de Traslasierra (Hegyekmögötti völgy)

Elöttem és majdnem karnyújtásra a kitáruló hegláncolatot látom, egy háromdimenziós kép, ami ég és föld között lebeg. Balra, átvergődve a sziklák és szakadékok szeszélyes vonalán, feltűnik az “Altas cumbres” azaz, “Magascsúcsok” kocsitájának merész kapaszkodása. Velem szemben és jobb felől, látni lehet a számtalan gyűrődést, hágót és a magasról futó száraz patakmedréket, mindegyiknek más a fény-árnyék játéka és különböző az alakja, a szélessége és a mélysége. Délre, mint egy oriási és öreg fűrésznek sok-sok csata után agyonhasznált fogai, felemelkednek a büszke csúcsok, melyek versenyeznek egymással ki a legmagasabb addig amíg, miközben el távolódnak a szem elől, lapulni kezdenek, mert tudják hogy legyőzi és megalázza őket a még láthatatlan de fenséges Champaquí *

Hátam mögött, egy varázs és bűbáj ígéretekkel teli naplemente őszinte gyengeséggel, de egy kis kéjjel vegyülve rájuk fekszik, átöleli, és felöltözteti őket meglepő ezüst vagy ólom szürke, rózsás, sápadt arany, narancs, izgató vörös, néha hihetetlen és ámulatba ejtő ibolya vagy lila színárnyalatokkal. Fent, előtűnik néhány pimasz és kíváncsi felhő, talán az itteni gyönyörű tiszta kék eget akarják simogatni vagy bújocskát játszani a csúcsokban szétszórt kövekkel, sziklákkal, miközben nem tudjuk honnan se mióta többen jelentkeznek és hozzájuk csapódnak; félénken, aligha engedik megpillantani mit bujtatnak hátuk mögött, eget-e vagy hegyet. Hamarosan felduzzadni és összeverődni kezdenek, nem tudni hogy fátyol, kalap vagy köpeny szeretnének lenni, de akár így, akár úgy, nem engedik kétségbe vonni, hogy követelik uralmukat a lábuk alatt terült egész világ felett.

Téli hajnalokon, hófehér, hideg és majdnem átlátszó felhők szűzies és szégyenlős óvatossággal kezdenek leereszkedni a völgy felé, fokozatosan kitágulnak, vékonyodnak és belepik a földgyűrődések domborzatait és mélységeit, de mivel az átlátszóságra vágynak, szinte észrevehetetlenül szétesnek és semmivé válnak.

Nyáron pedig, ellenséges és gögtől duzzadó felhők sűrű és betolakodó habarcsba tömörülnek és meghátrálni kényszerítik az eget és a hegyet. Nehéz, áthatolhatatlan, fenyegető és fojtogató fekete-szürke köpennyé változnak, olyanná, mint egy készenálló lavina, ami összeállva a többi elszabadult természeti erővel, a féktelen szenvedély mámorával hirtelen lecsapjon a tájra.

Egy apokaliptikus összeomlás következik özönvizzel, legyőzhetetlen széllekedésekkel, süketítő mennydörgésekkel, szünni nem akaró líderces villámok sorozatával, melyek bár telítettek már, sose bírják csillapítani hatalomvágyó szomszédjukat.

Traslasierra völgy, bőkezű és pompás ajándék a szem és a lélek számára. Tökéletes művészi alkotás, amely bár mindig változatlanul látszik, mégis a színek, fény és árnyék játékában, a mindennapi élet mozzanataiban, a természet változásaiban és az idő múlásában eléri azt, hogy megmutatkozhassa magát teljes erőben és napról napra megújulva.

A káoszt és a zűrzavart legyőző művészi alkotás ez, ami ellentmond és kiúzi mind azt, amit rendtelenségnek hívunk és minősítünk. “Ki tudná állítani azt, hogy rendetlenül vannak összerakva az ösvény kövei?” Valami ilyet írt a bölcs A. de Saint Exupery. A természet maga a rend, a rendtelenség viszont az gőgjének alávetett ember intelligenciának és kezének eredménye.

Traslasierra hegyei egy tökéletes, hibák nélküli alkotás, melyben minden lüktet és él a világegyetem ismeretlen törvénye szerint, miközben tiszteli és engedi hogy minden egyes összetevő részei szabadon éljen és lüktessen engedeve a saját szabályaira és törvényeinek.

Szikla, kö vagy kavics, felhő, föld, por, homok vagy víz, fa, növény vagy fűszál, apró bogarak vagy különféle méretű állatok, nap, hold és csillagok, mind mind foglalják a teremtés óta, térben és időben kiszabott helyüket. Hűségesen engedelmeskednek a világegyetem törvényének és egyidejűleg hagyják, hogy saját születési, bomlás, egyesülés és újjraszületés törvényei vezessék őket.

A sorsuk felé vezető úton, az élő művészi alkotás minden szereplői egymással közreműködnek, ki-ki a sajátjával hozzájárul a közöshez úgy, mint ahogyan a közös is közreműködik más láthatatlan szereplőkkel, hogy azokkal együtt alkossanak egy egészet, ami sokkal nagyobb, mint amit az ember el tudná képzelni. A Végtelent.

A magasból a hegyek uralják fenségesen eme tökéletes rendtől átítatott, de a szemünk előtt rejtett elemi erőktől csorduló művészi alkotást, amely megállás nélkül folytatja örök vándorlását, amely azért, mert oly lassú és magabiztos, megtévesztően mozdulatlanul és változatlanul, véglegesen befejezetnek látszik.

Naplementkor szemlélem a Traslasierra hegyeit, és nem győzők betelni ezzel a tökéletes alkotással. Tudom, hogy vannak akik “valaminek” tulajdonítják, a véletlennek, vagy egyszerűen az “Életnek”, misztikus Ósi erőknek és több ilyen megfoghatatlan, annyira külön, mint amennyire kiagyalt és öntelt kifejezésekkel.

De én nem tehetek mást, mint megpillantani a lenyűgöző színpad mögött az igazi Művésznak a kezét. Annak, aki a kezdet óta és az idől végezetéig, fáradhatatlanul varázslatos szépségeket alkot, talán azzal az egyetlen céllal, hogy gyönyörködhessünk végtelen bölcsességében, szeretetében és jó ízlésében.

De mindenekelőtt azért, hogy áldjuk és hálát adjuk Neki mérhetetlen dicsőségért.

